

Arrest

nr. 103 539 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 29 november 2012 een vierde asielaanvraag in.

Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering tot in een overwegingname van een asielaanvraag waarvan de redengeving luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 03.11.1998 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.02.2000 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; betrokkene op 14.12.2009 een tweede asielaanvraag indiende; door het CGVS op 25.01.2012 een beslissing *weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming* werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielaanvraag; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); de RW op 21.05.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 24.07.2012 een derde asielaanvraag indiende die op 03.08.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 29.11.2012 een vierde asielaanvraag indiende; betrokkene een attest van het politiecommissariaat Shkoder van 27.09.2012 aanbrengt waarin zijn verhaal bevestigd wordt; deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd afgeleverd; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene een gelijkaardig document voorlegde tijdens zijn vorige asielpcedure waarvan heden enkel de datum van afgifte werd gewijzigd; betrokkene een attest van the peace reconciliation missionaries of albania van 27.09.2012 voorlegt; deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd afgeleverd; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene een gelijkaardig document voorlegde tijdens zijn vorige asielpcedure waarvan heden enkel de datum van afgifte werd gewijzigd; betrokkene een attest van de burgemeester van Gruemire van 27.09.2012 voorlegt waarin zijn relaas bevestigd wordt; deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd afgeleverd; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene een gelijkaardig document voorlegde tijdens zijn vorige asielpcedure waarvan heden enkel de datum van afgifte werd gewijzigd; betrokkene een TNT- verzendingsattest voorlegt; dit document van TNT staft dat er op 28.09.2012 een postpakket zou zijn opgestuurd naar betrokkene; dit document evenwel niets bewijst over de problemen die betrokkene in zijn land van herkomst zou gekend hebben; bovenstaande documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RW kunnen weerleggen; betrokkene een begeleidende brief van zijn advocaat voorlegt waarin deze laatste verwijst naar bovenstaande documenten; deze documenten hierboven reeds werden besproken; zijn advocaat eveneens verwijst naar een rapport van het international center for minority studies and intercultural relations uit 2004 en een nota van het UNHCR, 'Position de l'UNHCR sur les demandes de statut de réfugié dans.... Fondées sur une crainte de persécution en raison de l'appartenance d'un individu à une famille ou à un clan implique dans une vendetta'; betrokkene niet kan hardmaken dat hij deze informatie niet tijdens een eerdere asielpcedure had kunnen aanbrengen; beide verwijzingen bovendien niet dienstig zijn, gezien het CGVS en de RW geen geloof hechtten aan betrokkenes beweerde problemen; betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder zou vernomen hebben dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene deze beweringen niet kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 18.06.2012 en 03.08.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf; wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van de tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering tot in een overwegingname van een asielaanvraag waarvan de redengeving luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 03.11.1998 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.02.2000 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; betrokkene op 14.12.2009 een tweede asielaanvraag indiende; door het CGVS op 25.01.2012 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielaanvraag; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); de RW op 21.05.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 24.07.2012 een derde asielaanvraag indiende die op 03.08.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 29.11.2012 een vierde asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat haar problemen nog steeds actueel zijn en haar echtgenoot alle documenten heeft voorgelegd; in hoofde van haar man een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' werd genomen, dient voor betrokkene eenzelfde beslissing te worden genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 18.06.2012 en 03.08.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers in hun middel de schending aan van *“de artikelen 48/ 3 en 48/ 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.”*

Het middel luidt als volgt:

“1.

Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanneer deze stelt dat de door verzoekers neergelegde bewijsstukken, met name een verklaring van de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" ("The Peace Reconciliation Missionaries of Albania") dd. 27.09.2012, een verklaring van de Burgemeester van de gemeente Gruemire, de heer L. N., dd. 27.09.2012 en een attest van de politiedirecteur van het arrondissement Shkoder, de heer A. Q., dd. 27.09.2012, niet kunnen weerhouden worden omdat deze niet van die aard zouden zijn dat het de essentie van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen kan wijzigen.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de door verzoekers neergelegde nieuwe bewijsstukken, met name een verklaring van de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" ("The Peace Reconciliation Missionaries of Albania") dd. 27.09.2012, een verklaring van de Burgemeester van de gemeente Gruemire, de heer L. N., dd. 27.09.2012 en een attest van de politiedirecteur van het

arrondissement Shkoder, de heer A. Q., dd. 27.09.2012, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers nieuwe asielaanvraag.

Dat de door verzoekers nieuwe bewijsstukken dateren van nadat verschillende ¹¹interventies" (verzoeningspogingen) tussen de familie H. en de familie D. door de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" («The Peace Reconciliation Missionaries of Albania») in Albanië hebben plaatsgevonden en deze bewijsstukken uitdrukkelijk bevestigen dat verzoekers nog steeds onmogelijk naar Albanië kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging door de familie D. zonder dat hierbij de bescherming van de Albanese autoriteiten kan ingeroepen worden nu in Albanië de "canon" boven alle wetten staat en de Albanese politie niet bij machte is om te waken over de veiligheid van alle Albanese burgers.

Dat derhalve verweerder geenszins in de weigeringsbeslissingen kan stellen dat dat de door verzoekers neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden nu deze betrekking hebben op nieuwe elementen (nieuw plaatsgevonden interventies door de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" («The Peace Reconciliation Missionaries of Albania»)) in Albanië en dus als nieuwe elementen dienen te worden beschouwd.

Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schenden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

2.

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat door verweerder echter werd nagelaten verzoekers nieuwe bewijsstukken en alle door verzoekers ingeroepen asielmotieven te toetsen aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat immers geenszins de door verzoekers neergelegde nieuwe bewijsstukken, met name een verklaring van de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" ("The Peace Reconciliation Missionaries of Albania") dd. 27.09.2012, een verklaring van de Burgemeester van de gemeente Gruemire, de heer L. N., dd. 27.09.2012 en een attest van de politiedirecteur van het arrondissement Shkoder, de heer A. Q., dd. 27.09.2012, aan een grondig en een individueel authenticiteitsonderzoek werden onderworpen.

Dat de motivering als zouden deze attesten reeds voordien zijn neergelegd door verzoekers, in geen geval als een afdoende motivering kan beschouwd worden nu geenszins vaststaat dat de inhoud van de nieuwe bewijsstukken volledig identiek is aan de inhoud van de reeds vroegere neergelegde attesten door verzoekers.

Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schenden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

3.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en motiveringplicht en van verzoekers rechten van verdediging, wanneer verweerder in de weigeringsbeslissingen stelt dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

Het middel zoals opgenomen in de synthesememorie luidt als volgt:

"1. Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Manifeste beoordelingsfout.

Dat verzoekers opmerken dat verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de door verzoekers neergelegde nieuwe bewijsstukken, met name een verklaring van de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" ("The Peace Reconciliation Missionaries of

Albania") dd. 27.09.2012, een verklaring van de Burgemeester van de gemeente Gruemire, de heer Lirim Nehanaj, dd. 27.09.2012 en een attest van de politiedirecteur van het arrondissement Shkoder, de heer Altin Qato, dd. 27.09.2012, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers nieuwe asielaanvraag.

Dat de door verzoekers nieuwe bewijsstukken dateren van nadat verschillende "interventies" (verzoeningspogingen) tussen de familie H. (...) en de familie D. (...) door de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" (« The Peace Reconciliation Missionaries of Albania») in Albanië hebben plaatsgevonden en deze bewijsstukken uitdrukkelijk bevestigen dat verzoekers nog steeds onmogelijk naar Albanië kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging door de familie D. (...) zonder dat hierbij de bescherming van de Albanese autoriteiten kan ingeroepen worden nu in Albanië de "canon" boven alle wetten staat en de Albanese politie niet bij machte is om te waken over de veiligheid van alle Albanese burgers.

Dat derhalve verweerder geenszins in de weigeringsbeslissingen kan stellen dat dat de door verzoekers neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden nu deze betrekking hebben op nieuwe elementen (nieuw plaatsgevonden interventies door de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" (« The Peace Reconciliation Missionaries of Albania»)) in Albanië en dus als nieuwe elementen dienen te worden beschouwd.

Dat daarnaast geenszins de door verzoekers neergelegde nieuwe bewijsstukken, met name een verklaring van de "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqipërisë" ("The Peace Reconciliation Missionaries of Albania") dd. 27.09.2012, een verklaring van de Burgemeester van de gemeente Gruemire, de heer Lirim Nehanaj, dd. 27.09.2012 en een attest van de politiedirecteur van het arrondissement Shkoder, de heer Altin Qato, dd. 27.09.2012, aan een grondig en een individueel authenticiteitsonderzoek werden onderworpen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en motiveringplicht en van verzoekers rechten van verdediging, wanneer verweerder in de weigeringsbeslissingen stelt dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Voor wat betreft de ingeroepen schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van de 'motiveringsplicht' laat de verwerende partij gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissingen, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de vierde asielaanvraag van verzoekers niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Verwerende partij benadrukt dat verzoekers kennelijk uit het oog verliezen dat wanneer zij een tweede of latere asielaanvraag indienen, zij dienen te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Immers, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat een tweede of latere asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd[...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging" in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, "of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade" zoals bepaald in art. 48/4. (cursivering en onderlijning toegevoegd).

Bij het indienen van een tweede of latere asielaanvraag dient de vreemdeling overeenkomstig voormeld artikel 51/8 dan ook nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bestaat. Deze nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich ertoe of er al dan niet nieuwe gegevens zijn aangebracht. Hierdoor wordt de bevoegdheid van de gemachtigde uitgeput:

in het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd.

in het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in overweging genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal.

De door verzoekers voorgehouden schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Verder kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissingen niet voldoende gemotiveerd zouden zijn. In de bestreden beslissingen wordt terecht als volgt gemotiveerd:

(...)

Verzoekers kunnen gezien voormelde motiveringen, geenszins voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende zou hebben gemotiveerd waarom de voorgelegde stukken hebben geleid tot een weigering tot in overwegingname van de vierde asielaanvraag.

Evenmin heeft de gemachtigde zich beperkt tot de motivering dat de voorgelegde stukken niet van die aard zijn dat 'het de essentie van de beslissingen van het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan wijzigen', zoals verzoekers verkeerdelijk pogen voor te houden in hun eerste concrete kritiek.

Verder blijkt uit de concrete motivering duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorgelegde stukken beoordeeld heeft, zodat verzoekers niet kunnen voorhouden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde stukken.

Terwijl verzoekers met hun loutere bewering dat de voorgelegde stukken dateren van nadat verschillende interventies (verzoeningspogingen) in Albanië hebben plaatsgevonden (...), geenszins afbreuk kunnen doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing dat:

wat het attest van het politiecommissariaat Shkoder van 27.09.2012 en het attest van the peace reconciliation missionaries of albania van 27.09.2012 en het attest van de burgemeester van Gruemire van 27.09.2012 betreft:

deze stukken een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en op eenvoudig verzoek van betrokkene werden afgeleverd; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat heden enkel de datum van afgifte werd gewijzigd

wat het TNT verzendingsattest betreft:

dit betrokkene een gelijkaardig document voorlegde tijdens zijn vorige asielprocedure waarvan document van TNT staaft dat er op 28.09.2012 een postpakket zou zijn opgestuurd naar betrokkene, doch bewijst evenwel niets over de problemen die betrokkene in zijn land van herkomst zou gekend hebben;

bovenstaande documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen weerleggen;

wat de begeleidende brief van de advocaat betreft, waarin:

- verwezen wordt naar bovenstaande documenten: deze documenten hierboven reeds werden besproken;

overwezen wordt naar een rapport van het international center for minority studies and intercultural relations uit 2004 en een nota van het UNHCR, 'Position de UNHCR sur les demandes de statut de réfugié dans ... Fondées sur une crainte de persécution en raison de l'appartenance d'un individu à une famille ou à un clan implique dans une vendetta'; betrokkene niet kan hardmaken dat hij deze informatie niet tijdens een eerdere asielprocedure had kunnen aanbrengen;

obeide verwijzingen bovendien niet dienstig zijn, gezien het CGVS en de RVV

geen geloof hechtten aan betrokkenes beweerde problemen;
betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder zou vernomen hebben dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene deze beweringen niet kan staven;
verzoekers bij hun laatste asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem/haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Verzoekers tonen niet aan dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij gaan zelfs niet in op de concrete motieven, en betwisten het gesolliciteerd karakter van de stukken niet, noch dat documenten met soortgelijke inhoud bij de derde asielaanvraag evenmin weerhouden werden, noch het gegeven dat deze stukken de conclusies van het CGVS en van de RVV niet weerleggen, noch dat zij de info tijdens een eerdere asielprocedure niet hadden kunnen aanbrengen, niet dat de loutere verklaringen (met verwijzing naar de moeder) niet gestaafd worden, ...

Dienomtrent laat de verwerende partij gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).
(...)

Verzoekers blijven in gebreke om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen en aan te tonen om welke reden de voorgelegde stukken als nieuw in de zin van art. 51/8 van de wet (zie hierboven) zouden moeten worden aangezien.

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten. Deze motivering heeft onmiskenbaar betrekking op de concrete situatie van verzoekers en de door hen bij hun vierde asielaanvraag voorgelegde documenten en toont aan dat er wel degelijk een grondig onderzoek werd uitgevoerd door de gemachtigde.

In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoekers bij hun vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hem/haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op een ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met hun beschouwingen tonen verzoekers op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op een foutieve feitevinding, dan wel dat (ten onrechte) geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen.

Het loutere feit dat verzoekers menen dat zij wel nieuwe stukken hebben voorgelegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de bestreden beslissing zou moeten worden nietig verklaard.

Terwijl verzoekers zich ook niet op ontvankelijke wijze kunnen beroepen op de rechten van verdediging. "Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verzoekers hun beschouwingen missen dan ook juridische en feitelijke grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte

beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411). In casu wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en worden de feitelijke redenen weergegeven waarom de door verzoekers aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van voormeld artikel.

De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekers menen dat de motivering onvoldoende is, stellen dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt en bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
 - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
 - relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- Deze voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers ter gelegenheid van hun tweede aanvraag de volgende elementen aanbrachten, in het gehoorverslag omschreven als volgt:

- Begeleidende brief van betrokkene zijn advocaat Bertrand Vrijens, dd. 23.11.2012
- Attest van het politiecommissariaat Shkoder, dd 27.09.2012

In de brief wordt bevestigd dat de clan H. sinds 2009 in bloedwraak zit met de familie D. wegens een eigendomsconflict. De oom van betrokkene -zijn vader, Ragip H., heeft F. D. vermoord. De familie D. gaat niet akkoord om de familie H. te vergeven. Betrokkene en zijn familie lopen gevaar en zijn verplicht om binnen te blijven.

- Attest van The Peace Reconciliation Missionaries of Albania, dd. 27.09.2012

In de brief wordt bevestigd dat er een conflict is tussen de familie D. en de familie H., toen de oom van betrokkene zijn vader, R. H., F. D. heeft vermoord. Ze hebben van het begin pogingen ondernomen om het conflict op te lossen, helaas zonder resultaat. Betrokkene en zijn familie lopen gevaar en zijn verplicht om binnen te blijven. Er wordt ook geschreven dat de staatspolitie over onvoldoende middelen beschikt om het leven van iedere burger te garanderen en dat in het Noorden de "Kanun van Leke Dukagjini" boven de wet staat. In toekomst zal men nog pogingen ondernemen om een oplossing te vinden.

- Attest van de burgemeester van Gruemire , dd 27.09.2012

In de brief wordt bevestigd dat er sinds 2009 een conflict is tussen de clan H. en de familie D., wegens een eigendomsconflict. Beide families zijn burens in de wijk Vrak, Gruemire, Albanië. Vanaf het begin heeft de gemeente Gruemire alles ondernomen om een oplossing te vinden voor dit conflict. Tot heden hebben deze families zich nog niet verzoend omdat de leden van de familie D. wraak willen nemen tegen de H. clan. Betrokkene en zijn familie lopen gevaar en zijn verplicht om binnen te blijven omdat ze worden bedreigd door de familie D.. Degene die de moord heeft gepleegd, R. H. is de oom van betrokkene zijn vader. In toekomst zal men nog pogingen ondernemen om een oplossing te vinden.

- In alle drie de documenten wordt eveneens geschreven dat betrokkene degene is die het meest gevaar loopt.

- Envelop waarmee de documenten werden opgestuurd

- Kopie van kopie van envelop waarin de aanvullende stukken zaten.

Eerste verzoeker verklaarde:

"Hoe bent u aan deze documenten geraakt?

Mijn schoonmoeder heeft deze documenten vanuit Albanië opgestuurd. (zie envelop). De documenten werden per post opgestuurd op 28.09.2012 en vier dagen later heb ik ze ontvangen.

Is er specifieke reden waarom u vandaag deze documenten voorlegt?

Ik kan niet terugkeren naar Albanië. In at mijn voorgelegde documenten staat het duidelijk dat mijn leven in Albanië nog steeds in gevaar is. De mensen van het Verzoeningscomité in Albanië hebben nog steeds geen verzoening bekomen met de familie D.. De familie D. is vastbesloten om . wraak te nemen op onze familie en dat ik de persoon ben die het meeste gevaar loopt.

Ik ben degene die het meeste gevaar loopt omdat het eigendomsconflict betrekking heeft op mijn grond. Volgens de wet "7501" ben ik de eigenaar van het stuk grond.

Indien ik zou terugkeren naar Albanië moet ik binnen blijven en heb ik schrik om mijn dochter naar school te sturen.

U verklaart dat uw adres van land van herkomst Borlc I Madh, Shkoder, Albanië is maar in de brief staat dat uw adres Vrak, Gruemire, Albanië is. Kunt u dit toelichten?

Vrak bestaat uit vier delen waaronder Boric 1 Madh.

Hebt u nog contact met mensen in Albanië?

Ik heb via de telefoon contact met mijn moeder en zus in Albanië. Ze hebben me verteld dat de familie D. niet akkoord gaat om zich met ons te verzoenen.

Wilt u nog iets toevoegen aan uw verklaring?

Ik vraag hulp aan de Belgische Staat want mijn leven in Albanië is niet veilig. Evenals het leven van mijn dochter."

Tweede verzoekende partij verklaarde:

"Mijn man heeft alle documenten voorgelegd tijdens zijn vierde asielaanvraag.

Waarvoor vreest u, indien u terugkeert naar Albanië?

Mijn man heeft documenten voorgelegd en daarin wordt geschreven dat de familie D. nog steeds niet akkoord is om ons te vergeven. Indien we zouden terugkeren naar Albanië, dan zullen ze ons vermoorden. Of we moeten heel de tijd binnen blijven.

Onze familieleden hebben ook via de telefoon verteld dat de familie D. niet akkoord gaat om ons te vergeven.

Mijn dochter kan niet naar school gaan in Albanië, ze heeft daar geen toekomst.

Als mijn man of mijn dochter vermoord wordt, dan heb ik geen leven meer in Albanië.

Wilt u nog iets toevoegen aan uw verklaring?

Ik vraag jullie om ons probleem in overweging te nemen. We hebben vandaag documenten voorgelegd om onze verklaring te ondersteunen.

Het is beter dan jullie me hier vermoorden dan binnen te blijven in Albanië.

Het zou traumatisch zijn voor mijn dochter zijn indien ze in Albanië voortdurend moet binnen blijven. “

De eerste bestreden beslissing antwoordt met betrekking tot de aangevoerde elementen:

“betrokkene een attest van het politiecommissariaat Shkoder van 27.09.2012 aanbrengt waarin zijn verhaal bevestigd wordt; deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd afgeleverd; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene een gelijkaardig document voorlegde tijdens zijn vorige asielpcedure waarvan heden enkel de datum van afgifte werd gewijzigd; betrokkene een attest van the peace reconciliation missionaries of albania van 27.09.2012 voorlegt; deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd afgeleverd; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene een gelijkaardig document voorlegde tijdens zijn vorige asielpcedure waarvan heden enkel de datum van afgifte werd gewijzigd; betrokkene een attest van de burgemeester van Gruemire van 27.09.2012 voorlegt waarin zijn relaas bevestigd wordt; deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en op eenvoudig verzoek van betrokkene werd afgeleverd; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene een gelijkaardig document voorlegde tijdens zijn vorige asielpcedure waarvan heden enkel de datum van afgifte werd gewijzigd; betrokkene een TNT- verzendingsattest voorlegt; dit document van TNT staft dat er op 28.09.2012 een postpakket zou zijn opgestuurd naar betrokkene; dit document evenwel niets bewijst over de problemen die betrokkene in zijn land van herkomst zou gekend hebben; bovenstaande documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RW kunnen weerleggen; betrokkene een begeleidende brief van zijn advocaat voorlegt waarin deze laatste verwijst naar bovenstaande documenten; deze documenten hierboven reeds werden besproken; zijn advocaat eveneens verwijst naar een rapport van het international center for minority studies and intercultural relations uit 2004 en een nota van het UNHCR, 'Position de l'UNHCR sur les demandes de statut de réfugié dans.... Fondées sur une crainte de persécution en raison de l'appartenance d'un individu à une famille ou à un clan implique dans une vendetta'; betrokkene niet kan hardmaken dat hij deze informatie niet tijdens een eerdere asielpcedure had kunnen aanbrengen; beide verwijzingen bovendien niet dienstig zijn, gezien het CGVS en de RW geen geloof hechtten aan betrokkenes beweerde problemen; betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder zou vernomen hebben dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene deze beweringen niet kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De tweede bestreden beslissing verwijst naar de eerste bestreden beslissing.

Deze motieven zijn correct, kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier. De bestreden beslissingen verwijzen naar de voorgaande beslissingen en arresten betreffende de eerdere ingediende asielaanvragen van verzoekers. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het indienen van hun derde asielaanvraag een gelijkaardige verklaring bijbrachten van de The Peace Reconciliation Missionaries of Albania, van de politiedirecteur van het arrondissement Shkoder en van de burgemeester van de gemeente Gruemer zodat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat de thans voorgelegde attesten gelijkaardig zijn. Voorts is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de attesten een gesolliciteerd karakter hebben rekening houdend met de voorgaande asielpcedures en de afgelegde verklaringen. Wat het motief betreft aangaande het document van TNT slagen verzoekers er niet in dit te weerleggen. In elk geval wijzen de bestreden beslissingen erop dat de documenten niet in staat zijn de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te weerleggen. Ook dit motief is correct.

De Raad herinnert eraan dat er in zijn arrest 81 133 op gewezen werd dat *“Verzoekers [...] een vrees voor vervolging aan[voeren] of een risico op het lijden van ernstige schade die uitgaat van niet-overheidsactoren. Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4*

uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (CEDOCA, SRB Albanië-Bloedwraak, 4 augustus 2011: hoofdstuk 3 (Verzoening en de verzoeningsorganisaties) en hoofdstuk 4 (Overheidsmaatregelen in de strijd tegen bloedwraak) blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekers slagen er met hun verwijzing naar Cedoca informatie van 2007, een reportage aangaande bloedwraak van november 2008 en een algemeen rapport van april 2004 over de algemene situatie in Albanië niet in de recentere informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, is bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De overgemaakte elementen, waarvan verzoekers ten onrechte stellen dat ze “nieuw” zijn, weerleggen dit niet. Bovendien stellen de bestreden beslissingen terecht dat de rapporten waarnaar de raadsman van verzoekers verwijst eerder hadden kunnen worden bijgebracht.

Gelet op deze elementen kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partijen (RvS 16 oktober 2006, nr.163.610). Er wordt door de verzoekende partijen niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling hebben aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij naar recht en redelijkheid kon besluiten dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangehaald en dat de bestreden beslissingen rekening hebben gehouden met de individuele situatie van verzoekers. De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen.

De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Over gedane interventies tussen de families aangaande de vete, hebben de Raad en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich al uitgesproken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen omschrijven de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. De bestreden beslissingen betreffen een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen kunnen de schending van deze artikelen van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen.

De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is onontvankelijk en ten overvloede ongegrond nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat zij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbrengen.

In de mate dat verzoekers niet nader omschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur als geschonden aanvoeren, andere dan deze die werden hierboven besproken, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk omdat de nadere omschrijving ontbreekt. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN